

fører (Birch) og fra det ærede Medlem, som nu satte sig, (Hammerich). Ogsaa det ærede Medlem fra Hillerød (Dinesen) stillede sig jo velvilligt, og selv i Angrebene, af hvilke der var ikke saa faa fra det ærede Medlem for Københavns 11te Valgkreds (Sigvald Olsen) og det ærede Medlem for Københavns 2den (Ivar Berendsen), laa der udtrykt Villie til at forhandle paa det givne Grundlag.

Jeg tror, det kan være nyttigt, at jeg først siger nogle Ord om et Hovedspørgsmaal, som stærkest blev fremdraget af det ærede Medlem for Københavns 2den Valgkreds (Ivar Berendsen), nemlig dette: Hvor frit staa vi, i hvilket Omfang kunne Ændringer af Koncessionen tænkes tilvejebragte? Jeg vil dertil svare, hvad der i øvrigt ligger i Sagens Natur, at man her naturligvis ikke staa frit som overfor et sædvanligt Lovforslag. Her er ikke Tale om, at vi paa samme Maade kunne tumle med Ændringsforslag, som naar almindelige Lovforslag foreligge. Her er Tale om et Arbejde, hvis Udførelse Regeringen — og jeg har Indtryk af, at det ogsaa gælder Flertallet i dette Ting — mener vil være overordentlig gavnligt, men Regeringen mener, at Staten ikke vil kunne og ikke bør paatage sig det, hvorimod en Kreds af koncessionssøgende erklærer sig villig til at forsøge derpaa paa de og de Vilkaar. Hvis Arbejdet skal udføres, er det naturligvis en Selvfølge, at hvis man ønsker Ændringer tilvejebragte i Koncessionen, maa man søge at opnaa Enighed med Koncessionssøgerne om disse Ændringer. Der maa Regeringens Standpunkt paa Forhaand være givet. Idet jeg har forhandlet Maaneder igennem om denne Koncession og paa forskellige og meget vigtige Punkter faaet ændret den Skikkelse, den havde, da den oprindelig forelaa som Grundlag for Forhandlingen, har jeg dermed tilkendegivet, at jeg mener, at dette Foretagende er af saa stor Vigtighed for den danske Stat her og i Vestindien, at det bør gennemføres paa disse Vilkaar. Altsaa, selv om Koncessionssøgerne ikke maatte vise sig villige til at gaa ind paa Ændringer i Koncessionen, vil jeg anbefale, at vi vedtage den uforandret. Kommer der fra det ærede Udvalg her eller fra St. Thomas' Kolonialraad meget stærke Ønsker om enkelte Forandringer, skal jeg være villig til, for saa vidt jeg finder dem forstandige og rimelige, at yde min Medvirkning til at søge at sætte dem igennem, men jeg maa paa Forhaand sige, at jeg altsaa mener, at Kon-

cessionen er forsvarlig, som den her forelægges, og at jeg vil gøre, hvad jeg formaar, for at føre Sagen igennem.

Det maa heller ikke glemmes, at Sagen haster i meget høj Grad. Paa Grundlag af dette Koncessionsudkast, om hvilket Koncessionssøgerne ere enedes med Regeringen, er man allerede nu i Færd med at sikre sig Kapital til Foretagendet, ikke alene her i Landet, men ogsaa i andre Lande. Og det vil derfor, hvis det skal dreje sig om mere væsentlige Forandringer, udsætte Planen for overordentlig stor Fare, at man begynder at røre ved Koncessionens enkelte Bestemmelser. Jeg kan derfor kun opfordre det høje Ting til at være meget varsom med, hvilke Ønsker man fremsætter i saa Henseende, idet Ønsker om videregaaende Forandringer, som man gør til Betingelse for Tiltrædelse af Forslaget, meget let ville medføre hele Planens Fald.

Det interesserer mig at se, at dette ellers saa sparsommelige Ting — det gælder i alt Fald for nogle ærede Medlemmers Vedkommende — i Dag har faaet et Anfald af overordentlig Flothed. Fra visse Sider har man bebrejdet mig, at jeg ikke her har foreslaaet at anvende 9 eller 18 eller 20 Mill. Kr. til et Foretagende som dette. Jeg gad nu have set de samme ærede Medlemmers Ansigter, hvis jeg virkelig var mødt her med et Forslag om, at laane en Kapital af denne Størrelse til Anbringelse i Anlæg af en Havn ved St. Thomas. Det var næppe blevet Komplimenter, jeg havde faaet at høre, heller ikke af det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Schovelin) — det er nu min Tro. Dog: dette kunde naturligvis i og for sig ikke være afgørende for mig. Hvis jeg havde ment, det var rigtigt at foreslaa noget saadant, havde jeg gjort det. Men jeg mener, at det er ganske forkert at gøre det, og det af de Grunde, jeg udviklede ved Forelæggelsen af Lovforslaget. Jeg har det bedste Haab om, hvad dette Foretagende vil kunne blive ogsaa rent økonomisk for dem, der sætte det i Gang, men jeg har ikke noget, der ligner Vished derfor, og den Mand, som jeg selv har betegnet som Sjælen i Foretagendet, udtrykker sig overordentlig forsigtigt og meget tvivlende om, hvad dette Foretagende vil kunne kaste af sig, i hvert Fald før efter en længere Aarrække. Det behøver ikke nogen nærmere Udvikling, at under de økonomiske Forhold, hvori vi for Tiden befinde os, vilde det være fuldkommen uforsvarligt at anvende